

See discussions, stats, and author profiles for this publication at: <https://www.researchgate.net/publication/324042187>

POEZII de iubire și de inimă frântă

Book · March 2018

CITATIONS

0

READS

11,301

1 author:

[Octavian Cocoș](#)

University of Bucharest

124 PUBLICATIONS 245 CITATIONS

[SEE PROFILE](#)

Some of the authors of this publication are also working on these related projects:

Traduceri [View project](#)

Romanians [View project](#)

POEZII

de iubire și de inimă frântă

Traducerea Octavian Cocoș

Despre durere

Durerea pe care o simți
e consecința sfărâmării cochiliei
care-ți blochează înțelegerea.

Așa cum fructul trebuie să crape
ca miezul lui să fie atins de razele soarelui,
tot așa și tu trebuie să cunoști durerea.

Însă dacă te-ai putea minuna
de miracolele ce se petrec zilnic în viața ta,
atunci bucuria n-ar fi cu nimic mai prejos
decât durerea.

În felul acesta, vei putea accepta anotimpurile inimii,
la fel cum ai acceptat mereu trecerea anotimpurilor
peste câmpurile tale.

Căci o mare parte din durerea ta
ți-ai ales-o singur.

Ea este leacul amar prin care vindecătorul din tine
îți tămăduiește sufletul bolnav.

Așadar, ai încredere în acest vindecător
și bea leacul pe care ți-l oferă
în liniște și pace.

Pentru că mâna lui, deși dură și grea,
e călăuzită de mâna blândă a Celui Nevăzut,
iar cupa pe care ți-o întinde, deși îți arde buzele
e făurită din lutul pe care Olarul l-a udat
cu lacrimile Sale sfinte.

(khalil Gibran)

Religia mea e iubirea

Inima mea poate lua acum orice formă,
O pășune pentru gazele, o mănăstire de călugări,
Un templu închinat idolilor, Kaaba pelerinilor,
Tablele Torei, Cartea Coranului...
Căci eu propovăduiesc religia Iubirii.
Oriunde se îndreaptă cămilele dragostei
Acolo-i religia și credința mea.

(Ibn Arabi)

Bărbatul și femeia

Fără ploaia femeii bărbatul e un deșert.
Nimic nu se naște și nu crește fără hrana ei.
Ea e un râu dătător de viață
Care oferă și iubește fără nicio reținere.
Și fără apa ei, bărbatul ar rătăci fără niciun scop,
Simțindu-se incomplet și gol, ca o fântână seacă.
Și cu cât rătăcește mai mult, cu atât golul din el se mărește,
Devenind din ce în ce mai impunător, ca un copac fără rod,
Ale cărui ramuri par a fi niște crăpături într-un pământ uscat.
Și va continua să se simtă incomplet și flămând,
Până când va întâlni o femeie pioasă
Care să-i arate ce este viața și să-i potolească setea.

(Suzy Kassem)

Iubire

Am iubit în viață
și am fost iubit.
Am băut cupa cu otravă
din mâinile iubirii ca pe nectar
și m-am înălțat mai presus
de bucuriile și tristețile vieții.

Inima mea, înflăcărată de iubire,
a aprins toate inimile din jurul ei.
Inima mea a fost sfâșiată
și întregită din nou.
Inima mea a fost sfârâmată
și-apoi lipită la loc.
Inima mea a fost rănită
și vindecată iar.

Inima mea a murit de o mie de ori,
dar mulțumită iubirii
continuă să trăiască.
Am trecut prin iad și am văzut acolo
focul furios al iubirii;
apoi am intrat în rai iluminat de lumina dragostei.

Am plâns de iubire
și i-am făcut pe toți să plângă cu mine.
Am jelit iubirea
și am străpuns inimile oamenilor.
Iar când privirea mea înfocată a căzut pe pietre
Acestea au erupt ca niște vulcani.
Lumea întreagă s-a scufundat
într-o singură lacrimă de-a mea.
Cu un oftat adânc
am făcut pământul să se cutremure,
iar când am strigat numele iubitei mele
s-a zguduit tronul lui Dumnezeu din cer.
Mi-am plecat capul plin de umilință
și-am implorat iubirea în genunchi,
„O, iubire, dezvăluie-mi te rog secretul tău”.
Atunci ea m-a prins cu blândețe de mâini
și m-a săltat de la pământ,
șoptindu-mi blând la ureche,
„Dragul meu, tu însuși ești iubire și iubit,
și chiar și iubita pe care o adori”.

(Hazrat Inayat Khan)

Căutare

Tu,
care străbați mereu lumea
căutând...
spune-mi:
ce-ai câștigat din asta?

Căci ceea ce cauți
este în tine,
însă tu cauți
în altă parte.

(Ayn al-Qozat)

Speranță

Sper ca-ntr-o bună zi
Să nu mai fii
Ca un iepure temător.
Căci atunci vei ști
Că eu nu sunt vânătorul
Ci iubitul tău.

(Nizar Qabbani)

Sublim

M-am îndrăgostit în sfârșit
Și am intrat împreună în Rai
Alunecând ca peștii
Pe sub pielea apei.
Am privit perlele prețioase ale mării
Și ne-am minunat.
M-am îndrăgostit în sfârșit
Fără să fiu preocupat de simetria dorinței.
Am dat și eu, ai dat și tu
Și am fost chit.
S-a întâmplat cu o ușurință extraordinară,
Ca și cum ai scrie cu apă de iasomie,
Ca și cum un izvor ar țâșni din pământ.

(Nizar Qabbani)

Am venit să-ți mulțumesc

Te asigur, doamna mea,
Că n-am venit să te blestem
Ori să te spânzur cu funia mâniei mele.
N-am venit să-mi reglez conturile cu tine
Fiindcă sunt un bărbat
Ce nu-și reglează conturile vechi de iubire
Și care nu trăiește din amintiri.

Am venit să-ți mulțumesc
Pentru florile tristeții
Pe care le-ai sădit în inima mea.
De la tine am învățat
Să iubesc florile negre,
Să le cumpăr și să le așez
În colțurile camerei mele.

(Nizar Qabbani)

Între noi

Între noi sunt douăzeci de ani.
Între buzele tale și buzele mele
Atunci când se ating și se unesc
Anii se surpă, iar paharul vieții se sfărâmă.
În ziua când te-am cunoscut
Am rupt toate hărțile
Și am uitat toate profețiile.
Ca un armăsar, am mirosit ploaia ta
Înainte să mă ude
Și am simțit vibrația glasului tău
Înainte să vorbești.
Ți-am desfăcut părul cu mâinile
Înainte să-l împletești.
Însă acum nu pot să fac nimic,
Nici tu nu poți să faci nimic,
Căci ce-ar putea să facă rana
Cuțitului care-o străpunge?
Ochii tăi sunt ca o noapte ploioasă
Când corăbiile se scufundă,
Iar cuvintele mele sunt date uitării.

Oglinzile nu au amintiri.

Doamne, cum de ne predăm în fața iubirii
Și cum de-i dăm cheile castelului nostru?
Cum de-i oferim lumânări și tămâie
Prăbușindu-ne la picioarele ei
Ca să-i cerem iertare?
Cum de-o căutăm și cum de-i permitem
Să ne facă tot ce vrea ea?

Femeie în a cărei voce
Vinul și argintul se amestecă cu ploaia,
Din oglinzile genunchilor tăi
Ziua își începe călătoria
Și viața pornește pe mare.
Când am spus „te iubesc”
Am știut că creez un nou alfabet
Pentru o cetate în care nimeni nu știe să citească.
Am știut că-mi voi spune poezia într-un teatru gol
Și că voi turna vin pentru cei ce nu pot să bea.

Când mi te-a dat Dumnezeu
Am simțit că mi-a pus totul în cale
Și că Scripturile nu mai sunt de niciun folos.
Cine ești tu, femeie,
Care ai intrat în viața mea ca un pumnal?

Blândă ca ochii de iepure,
Moale ca pielița unei prune
Pură ca iasomia,
Inocentă ca gurița unui copil,
Devoratoare ca vorbele.

Iubirea ta m-a aruncat la pământ
Într-un tărâm miraculos.
M-a prins în capcană
Ca parfumul unei femei ce trece pe drum.
M-a surprins într-o cafenea citind un poem;
Dar am uitat poemul.
M-a surprins ghicindu-mi în palmă
Dar am uitat de palmă.
S-a năpustit asupra mea ca o pasăre de pradă
Oarbă și surdă, amestecându-și penele și țipetele
Cu ale mele.
M-a surprins când ședeam pe valiză
Așteptând ca zilele să treacă;
Dar am uitat de acele zile.
Am călătorit cu tine în țara minunilor
Chipul tău e gravat pe cadranul ceasului meu
Și pe limbile sale care măsoară orele,
Săptămânile, lunile și anii.
Căci timpul nu-mi mai aparține,
Fiindcă este doar al tău.

(Nizar Qabbani)

Lumina e mai de preț decât felinarul

Lumina e mai de preț decât felinarul,
Poemul e mai de preț decât hârtia,
Sărutul e mai de preț decât buzele,
Iar scrisorile pe care ți le scriu
Sunt mai mărețe și mai de preț decât amândoi.
Pentru că acestea sunt niște documente
În care oamenii vor găsi
Frumusețea ta și nebunia mea.

(Nizar Qabbani)

Iubire comparată

Doamna mea, eu nu sunt ca ceilalți iubiți,
Dacă vreunul îți dă un nor,
Eu îți dau ploaia.
Dacă îți dă un felinar,
Eu îți dau luna.
Dacă îți dă o ramură,
Eu îți dau un copac.
Iar dacă-ți dă o corabie,
Eu îți dau o călătorie.

(Nizar Qabbani)

Iubita mă întreabă

Iubita mă întreabă:

„Ce diferență este între mine și cer?”

Diferența, iubito,

Este că atunci când râzi,

Eu uit complet de cer.

(Nizar Qabbani)

Mâzgăleli de copil

Greșeala mea, imensa mea greșeală,
Prințesa mea cu ochii ca marea,
A fost să te iubesc ca un copil.
Că nu e niciun fel de îndoială,
Cei mai iubitori sunt copiii.

Și prima mea greșeală,
Dar nu și ultima,
A fost să trăiesc în uimire,
Gata să mă minunez
De trecerea zilelor și nopților,
Pregătit ca orișice femeie pe care o iubesc
Să mă sfărâme în o mie de bucăți,
Să mă transforme într-un oraș pustiit
Și să mă lase-n urma ei ca pe o pulbere.

Slăbiciunea mea a fost aceea
Că am văzut lumea cu mintea unui copil.
Iar greșeala mea a fost să scot la lumină
Iubirea din peștera ei
Și să fac din pieptul meu
O biserică pentru îndrăgostiți.

(Nizar Qabbani)

Când iubesc

Când iubesc,
Simt că sunt regele timpului.
Posed pământul și tot ce e pe el
Și călăresc pe calul meu până la soare.

Când iubesc,
Devin o lumină lichidă
Ce nu poate fi văzută,
Iar poemele scrise-n caiet
Se transformă-n ogoare cu mimoze și maci.

Când iubesc,
Apa îmi năvălește din degete
Și-mi crește iarbă pe limbă.

Când iubesc,
Devin timpul de dincolo de timp.
Când iubesc o femeie.
Toți copacii aleargă spre mine
În picioarele goale.

(Nizar Qabbani)

Şantierul viitorului nostru

Încă se mai văd căştile noastre de constructori
Zăcând exact acolo unde le-am lăsat.
Pilonii nu ştiu sigur ce trebuie să susţină,
Buldozerele aşteaptă să ne întoarcem iar.
Scândurile stau cuminţi în lăzile lor
Arzând de dorinţa de-a fi bătute-n cuie.
Însă niciunul dintre noi nu se-ntoarce
Să le spună că s-a terminat.
Cu trecerea timpului,
Cărămizile se vor plictisi să aştepte
Şi se vor prăbuşi.
Macaralele îşi vor pleca capul de durere,
Iar lopeţile vor rugini.
Crezi că aici vor mai creşte flori
Când tu ai plecat
Să construieşti ceva nou
Cu un alt bărbat?

(Anonim)

O, iubita mea

O, iubita mea
Dacă ai fi la fel de nebună ca mine
Ți-ai arunca toate bijuteriile,
Ți-ai vinde toate brățările,
Și ai veni să dormi în ochii mei.

(Nizar Qabbani)

Tu aparții poeziei

Când găsești un bărbat
Care-ți poate schimba
Orice partea a ta
Într-o poezie.
Care-ți poate preface orice fir de păr
Într-un poem.
Când găsești un bărbat
Capabil ca mine
Să te scalde și să te împodobească
Cu poezia sa,
Te rog să îl urmezi fără nicio ezitare
Căci nu-i important dacă ești a mea sau a lui
Fiindcă tu aparții poeziei.

(Nizar Qabbani)

Dacă mă vei uita (fragment)

Ei bine,
Dacă tu, puțin câte puțin,
Vei înceta să mă iubești.
Puțin câte puțin
Voi înceta să te iubesc și eu.
Iar dacă într-o bună zi mă vei uita,
Să nu mai vii la mine,
Căci eu deja te voi fi scos din minte.

(Pablo Neruda)

Buze jupuite de iubire

Fetiță tenebroasă cu ochi blânzi,
Când va veni momentul să ridici cuțitul
N-o să tresar și n-o să te condamn
Fiindcă voi fi singur pe țarm,
Privind la palmierii legănați de vânt.
Așa că nu o să te judec,
Ci o să-mi amintesc de sărutările
Și de buzele noastre jupuite de iubire.
Și cum mi-ai dat tot ce-ai avut
Iar eu ți-am dat tot ce-a rămas din mine.
Și o să-mi amintesc de camera cea mică,
De atingerile tale, de lumina din fereastră,
De însemnările și cărțile tale
De cafeaua noastră de dimineață
De amiezile și nopțile noastre
De trupurile noastre revărsate în somn
De adierile trecătoare și veșnice
De piciorul tău lângă al meu
De mâna ta aproape de a mea
De zâmbetul tău și de căldura ta
Și de faptul că m-ai făcut să râd din nou.

Fetiță tenebroasă cu ochi blânzi,
Tu n-ai niciun cuțit. Cuțitul îl am eu,
Dar încă n-o să-l folosesc.

(Charles Bukowski)

Stropii de ploaie de-ar fi lacrimi

Stropii de ploaie de-ar fi lacrimi
Și de-ar ploua în fiecare zi,
Nici ploaia n-ar putea să spele
Durerea inimii mele.

Tu încă ești idealul meu,
Iubirea mea în veci nu moare
Însă ce văd în ochii tăi
Mă sfâșie și, vai, mă doare.

Tu vrei acum să încetez,
Să fim prieteni ți-ai dori
Dar pân' la ultima suflare
Vei fi iubirea mea cea mare.

(Joanna Fuchs)

Rugăciune de iubire

Doamne, mă rog Ție
din toată inima mea.
Dă-mi o iubită desăvârșită,
căreia să-i pese,
care să mă-nțeleagă,
să fie mereu lângă mine.
Să fie așa cum o văd
în visele mele.
Să nu fim doi, ci o singură ființă.
Iar la sfârșitul fiecărei zile
Inima noastră să vină la Tine.

(Joanna Fuchs)

Vara

Vara,
Mă întind pe plajă
Și mă gândesc la tine.
Dacă i-aș spune mării
Ce am simțit pentru tine,
Și-ar părăsi țarmurile,
Cochiliile și peștii
Și ar veni după mine.

(Nizar Qabbani)

Scrisoare de pe fundul mării

Dacă ești prietena mea...
Ajută-mă să te părăsesc.
Sau dacă ești iubita mea...
Ajută-mă să mă vindec de tine...
Dacă aș fi știut...
Că oceanul e atât de adânc
Nu aș fi înotat.
Dacă aș fi știut...
Cum o să sfârșesc
Nu m-aș fi avântat.
Eu te doresc...
Învață-mă să nu te mai doresc.
Învață-mă să tai rădăcinile iubirii
Pe care o simt pentru tine.
Învață-mă cum să fac
Ca lacrimile să îmi moară în ochi
Și ca iubirea mea să se sinucidă.
Dacă ai darul profeției
Eliberează-mă de această vrajă
Izbăvește-mă de această iubire lipsită de Dumnezeu.
Iubirea ta e lipsită de Dumnezeu,
Așa că purifică-mă de acest ateism.
Dacă ești puternică...
Salvează-mă din acest ocean
Pentru că nu știu să înot.
Valurile azurii din ochii tăi
Mă trag la fund.
Totul e azuriu
Iar eu sunt novice în această iubire
Și nu am nicio barcă de salvare.
Dacă-ți sunt drag,
Atunci prinde-mă de mână,
Căci sunt plin de dorință
Din cap până-n picioare...
Încerc să respir sub apă.
Mă înece..., mă înece...,
Mă înece...!

(Nizar Qabbani)